

บทความวิจัย (Research article)

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ

The development of learning achievement in Thai language about
word spelling skill of Mathayomsuksa 1 students Using Language
exercise

เจษฎา บุญมาโฮม^{1*} ปนัดดา พินรัตน์¹

Jesada Boonmahome^{1*} Panatda Phinrat¹

วันที่รับบทความ (Received)

7 กรกฎาคม 2566

วันที่ได้รับบทความฉบับแก้ไข (Revised)

8 พฤศจิกายน 2566

วันที่ตอบรับบทความ (Accepted)

8 พฤศจิกายน 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 3) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชินีบูรณะ จังหวัดนครปฐม จำนวน 42 คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกทักษะและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สร้างโดยผู้วิจัย สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัย พบว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะเท่ากับ 0.74

คำสำคัญ : แบบฝึกทักษะ, การเขียนสะกดคำ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

¹คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

Faculty of Education, Nakhon Pathom Rajabhat University

*Corresponding author e-mail: krutonpsy@gmail.com

Abstract

The purposes of this research were to: 1) Compare students' learning achievement in Language Exercises on the topic of "word spelling skill" before and after using Language Exercises. 2) Compare students' learning achievement with the set criterion of 80 percent. and 3) Find the effectiveness index of participating in language exercises. The sample consisted of 42 grade 1 students at Rachineeburana School in Nakhon Pathom Province, selected through cluster random sampling. The instruments used to collect data included language exercises and achievement tests constructed by the researcher. Data were analyzed using percentage mean, standard deviation, and t-test. The results were as follows: 1. Learning achievement after using Language Exercises was higher than before, with statistical significance at .05. 2. Students' learning achievement exceeded the set criterion of 80 %. 3. The effectiveness index of Language Exercises was calculated to be 0.74.

Keywords : Exercises; word-spelled writing skills; Achievement

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของชาติที่มีคุณค่าต่อการดำเนินชีวิต เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือการสื่อสารเพื่อการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพ ภาษาไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาของผู้เรียน ทั้งนี้การใช้ภาษาประกอบด้วยทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน บุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารจะเป็นบุคคลที่มีต้นทุนชีวิตในการดำเนินชีวิตที่มีประสิทธิภาพ เมื่อพิจารณาทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะจะพบว่าการเขียนเป็นทักษะการใช้ภาษาที่มีความยุ่งยากพอสมควร เพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก เนื้อหา และจุดหมายการสื่อสารผ่านการเขียนข้อความซึ่งมีระบบโครงสร้างทางภาษา ด้วยความสำคัญของการเขียนกระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องเรียนรายวิชาภาษาไทย โดยระบุเนื้อหาการเรียนรู้ของการเขียนไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ว่า การเขียนสะกดคำตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสารรูปแบบต่าง ๆ การเขียนเรียงความ การเขียนย่อความ เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการ เขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551, หน้า 1)

ทักษะการเขียนในเบื้องต้นคือการเขียนสะกดคำ เพราะคำแต่ละคำมีความหมายเฉพาะตน การเขียนสะกดคำ คือ การเขียนเพื่อสื่อสารให้ถูกต้องตามหลักภาษาเป็นคำได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน การเขียนสะกดคำจึงเป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ วัฒนา บุรกลีกร (2551) ได้กล่าวว่า การเขียนตัวสะกดเป็นเรื่องสำคัญมากและต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งเพราะการเขียนสะกดผิดนอกจากจะผิดหลักอักขรวิธีแล้วยังทำให้สื่อความหมายเข้าใจกันคลาดเคลื่อนอีกด้วย การเขียนสะกดคำจึงมีความสำคัญในบริบทพื้นฐานการสื่อสารและการใช้ภาษา (พระมหาไยธิน ไกรสร, 2565, หน้า 17)

ปัญหาการเขียนสะกดคำเกิดขึ้นจากหลายปัจจัย เช่น ขาดความรู้เกี่ยวกับหลักการเขียนคำศัพท์ ไม่ใช่ใจความสำคัญความถูกต้องของการเขียนสะกดคำ เขียนเพราะออกเสียงผิดเมื่อออกเสียงผิดจึงเขียนผิดตามการอ่านออกเสียง เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายและใช้การเทียบเคียงคำศัพท์อื่น และการเขียนตามสื่อสังคมออนไลน์ที่เขียนผิด เป็นต้น โดยปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นมายาวนาน ประกอบกับสถานการณ์การถดถอยทางการเรียนรู้ทำให้ปัญหาการเขียนสะกดคำเด่นชัดในปัจจุบัน สอดคล้องกับแนวคิดของวรรณิ์ โสมประยูร (2542, หน้า 156) ที่นำเสนอว่า ปัญหาการเขียนสะกดคำเกิดขึ้นเพราะนักเรียนไม่รู้จักภาษาไทยดีพอโดยเฉพาะการประสมอักษรของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ซึ่งการสะกดคำผิวนั้นมี 2 ประเภทใหญ่คือ สะกดผิดไปจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมกับสะกดผิดหลักการเขียนโดยความผิดพลาดของการเขียนเกิดจากผู้เรียนไม่สนใจการใช้ภาษาให้ถูกต้อง และมักเขียนตามเสียงอ่าน ซึ่งแท้จริงแล้วการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องนั้นไม่ใช่สิ่งยากเพียงแต่จะต้องใช้ความระมัดระวัง สังเกตจดจำ และฝึกฝนจะช่วยให้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องรวดเร็วยิ่งขึ้น (วัลยา อ่ำหนองโพธิ์ และอุบลวรรณ สงเสริม, 2559, หน้า 285)

ทั้งนี้ ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมสามัญ (Ordinary National Educational Test; O-NET) วิชาภาษาไทยปี 2564 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ย 56.2 คะแนน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ย 54.29 คะแนน (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2565) และจากการประเมินปัญหาการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชินีบูรณะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ด้วยการเก็บข้อมูลการเขียนสะกดคำตามคำบอกในทุกคาบเรียนของนักเรียนจำนวน 6 ห้อง พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 80 มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำโดยสามารถเขียนสะกดคำถูกต้องเพียงร้อยละ 40 ของจำนวนคำทั้งหมดหรือ 2 คำจากจำนวน 5 คำ และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชินีบูรณะ จำนวน 2 คน คิดเห็นตรงกันว่า นักเรียนเขียนคำผิดอยู่บ่อยครั้ง บางครั้งเป็นคำที่ง่ายแต่ก็เขียนผิด และมักจะเขียนสะกดคำผิดในคำศัพท์ยาก ๆ ที่อยู่ในหนังสือเรียนวรรณคดี แม้จะเห็นหรืออ่านผ่านสายตามาแล้วก็ไม่สามารถที่จะจดจำและเขียนให้ถูกต้องได้ โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มักเขียนคำศัพท์ผิดโดยจะใช้คำศัพท์ตามสื่อออนไลน์หรือผู้อื่นเขียนสะกดคำที่ไม่ถูกต้อง บางคำเป็นคำที่ค่อนข้างง่ายก็พบว่ามีการเขียนสะกดคำผิดทำให้เกิดปัญหาด้านการเรียนตามมาด้วย ดังนั้น การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ในชั้นถัดไป

การพัฒนาการเขียนสะกดคำสามารถดำเนินการได้หลากหลายวิธี เช่น การเขียนสะกดคำสัปดาห์ละครั้ง การฝึกหาคำสะกดผิดจากข้อความ รวบรวมคำที่สะกดผิดจากสื่อสิ่งพิมพ์ (จันทร์ชัย อธิเกียรติ, 2562, หน้า 87) แต่วิธีการที่ผู้สอนนิยมเลือกใช้คือ ใช้สื่อประเภทแบบฝึกทักษะเพราะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกฝนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาและมวลประสบการณ์ต่าง ๆ แบบฝึกทักษะประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย น่าสนใจ และเหมาะสมที่จะนำมาใช้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ เกิดความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ตลอดจนเกิดความแม่นยำ ซึ่งเป็นไปโดยอัตโนมัติ ด้วยการทบทวนเนื้อหาความรู้ที่เรียน ดังนั้น แบบฝึกทักษะจึงจำเป็นต่อการเรียนการสอน อีกทั้งยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้านการเขียนสะกดคำด้วยการฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ ทั้งนี้ หากพิจารณาลักษณะและกระบวนการของ

แบบฝึกทักษะจะพบว่า สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชาภาษาไทยที่ต้องอาศัยการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเพื่อใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับจอห์น ดิวอี้ ที่นำเสนอว่า การเรียนรู้ของผู้เรียนที่ดีที่สุดคือการได้ลงมือปฏิบัติ ฝึกคิด ฝึกทักษะกระบวนการต่าง ๆ ด้วยตนเอง แบบฝึกทักษะจึงเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้ที่สำคัญในรายวิชาที่ต้องฝึกปฏิบัติโดยเฉพาะวิชาภาษาไทย (ทวิพันธ์ พันธุสารห์, ฌรัฐพล หงษ์ทอง และยุทธชัย สารจันทร์, 2566, หน้า 28) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิติญาพร ใจเที่ยง และวรางคณา เทศนา (2564, หน้า 78) พระมหาโยธิน ไกรสร (2565, หน้า 15) และศศิภัญญา กัลป์ทอง (2565, หน้า 426) ที่พบว่า แบบฝึกทักษะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนักเรียนที่ได้เรียนด้วยแบบฝึกทักษะมีความพึงพอใจต่อการเรียนอยู่ในระดับมาก

จากการนำเสนอข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานในการศึกษา

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80
3. ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าร้อยละ 60

กรอบแนวคิดการศึกษา

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะครั้งนี้มีแนวคิดสำคัญดังนี้

1. แบบฝึกทักษะ แบบฝึกทักษะเป็นนวัตกรรมที่สร้างขึ้นโดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไคร์เป็นพื้นฐานที่เน้นกระบวนการเรียนรู้จากการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญด้วยกิจกรรมที่น่าสนใจ หลากหลาย และสอดคล้องกับพัฒนาการและความสำคัญของผู้เรียน โดยแบบฝึกทักษะต้องมีเนื้อหาและกิจกรรมการฝึกปฏิบัติที่มีปริมาณเพียงพอและเหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะ กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการเรียน การอ่าน และการเขียน ทำให้ผู้เรียนสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ (เจษฎา บุญมาโฮม และกษมา เชื้อเพชร, 2566, หน้า 5)

แบบฝึกทักษะนิยมจัดทำเป็นชุดแต่ละชุดจะประกอบด้วยหลายเล่ม ดังนั้น บางครั้งอาจเรียกว่าชุดแบบฝึกทักษะ ทั้งนี้ แบบฝึกทักษะมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วนคือ

1) ส่วนต้น ประกอบด้วยปก คำนำ คำชี้แจงการใช้ สารบัญ เป็นต้น ซึ่งส่วนนี้จะคล้ายกับนวัตกรรมประเภทอื่น ๆ

2) ส่วนนำเสนอ ประกอบด้วย 3 ส่วนสำคัญคือ

2.1) ส่วนที่ให้ความรู้และเนื้อหา เป็นการนำเสนอเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ โดยการนำเสนอความรู้นี้จะต้องเป็นการสรุปการเรียนรู้สั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ง่าย บางครั้งอาจใช้วิธีการใช้ใบความรู้ประกอบการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน

2.2) ส่วนที่ฝึกปฏิบัติให้ชำนาญ เป็นส่วนที่ต่อจากส่วนที่ให้ความรู้และเนื้อหา กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาแล้วต้องฝึกหัดให้เกิดความเข้าใจและเกิดความชำนาญ ซึ่งการฝึกนี้จะต้องเริ่มจากการฝึกที่ง่ายไปหายาก กิจกรรมมีความหลากหลาย น่าสนใจ และเพียงพอต่อการเรียนรู้ ดังนั้น กิจกรรมและลักษณะของส่วนนี้ต้องสามารถตรวจให้คะแนนได้ โดยไม่จำเป็นต้องเฉลยทันทีเหมือนบทเรียนสำเร็จรูป แบบฝึกทักษะจึงคล้ายแบบฝึกหัด

2.3) ส่วนประเมินผล เป็นส่วนที่ใช้ตรวจสอบความเข้าใจหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน สามารถดำเนินการเป็นการทดสอบรายหน่วยย่อย ทดสอบท้ายเล่ม หรือการทดสอบหลังการเรียนรู้

3) ส่วนท้าย เป็นส่วนที่ทำให้แบบฝึกทักษะสมบูรณ์ขึ้น มักนำเสนอข้อมูลไว้ในส่วนท้ายของแบบฝึกทักษะ เช่น บรรณานุกรม เฉลย

ประเด็นการพิจารณาวานวัตกรรมนี้เป็นแบบฝึกทักษะหรือไม่คือนวัตกรรมนั้นต้องมีส่วนนำเสนอครบทั้ง 3 ส่วนย่อย โดยแบบฝึกทักษะที่ดีคือ แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นได้ครบตามองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น และมีการออกแบบโครงสร้างเนื้อหา กิจกรรม และการตกแต่งที่มีความเหมาะสม อีกทั้งต้องผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนิยามว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 1 จำนวน 4 แบบฝึกทักษะย่อย โดยแต่ละแบบฝึกทักษะย่อยมีส่วนประกอบสำคัญคือ ส่วนนำเสนององค์ความรู้ ส่วนฝึกปฏิบัติให้ชำนาญ และส่วนประเมินผล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักการสร้างแบบฝึกทักษะซึ่งผู้เรียนสามารถได้ตอบกับบทเรียนได้และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง แบบฝึกทักษะฉบับนี้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

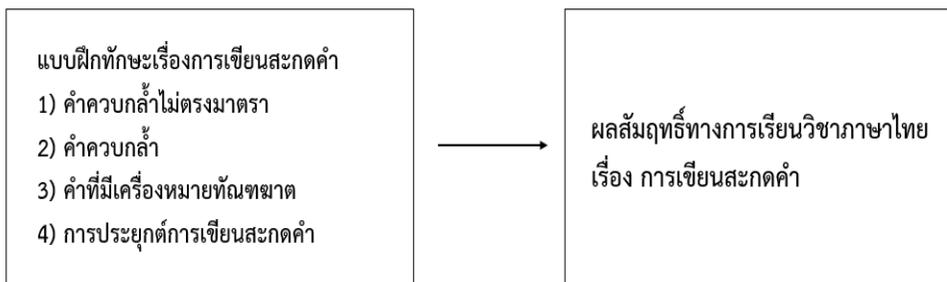
2. การเขียนสะกดคำ เป็นการเขียนรูปแบบหนึ่งที่เน้นความถูกต้องของการเขียนตามหลักภาษาไทย การเขียนสะกดคำมีความสำคัญในการสื่อสารเพราะเป็นพื้นฐานการใช้ภาษา การเขียน การอ่านรวมถึงการสื่อความหมายอีกด้วย ทั้งยังมีความจำเป็นต่อการเรียน การทำงาน และการใช้ชีวิตประจำวัน หากเขียนสะกดคำผิดอาจทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ประสิทธิภาพการใช้คำลดลง ในทางตรงกันข้าม หากเขียนสะกดคำถูกต้องประสิทธิภาพจะทำให้สื่อสารถูกต้องเกิดประโยชน์ต่อการเรียนและการดำเนินชีวิต

หลักการสอนการเขียนสะกดคำที่มีคุณภาพมีขั้นตอนสำคัญคือ 1) ให้นักเรียนได้เห็นรูปคำเพื่อสังเกตองค์ประกอบว่ามีพยัญชนะสระ ตัวสะกดอะไรบ้าง 2) ฝึกออกเสียงของคำหรือพยางค์ 3) รู้ความหมาย 4) ฝึกสะกดคำด้วยปากเปล่า 5) ฝึกเขียนสะกดคำหลาย ๆ ครั้ง 6) เขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ และ 7) นำคำที่ฝึกฝนไปใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ อาทิ การนำไปแต่งประโยค

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนิยามว่าการเขียนสะกดหมายถึงการนำพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ พยัญชนะท้าย ตัวการันต์ และเครื่องหมายทัณฑฆาตมาประสมกันให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเพื่อให้เขียนถูกต้อง มีความหมายถูกต้อง และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ด้านพุทธิพิสัยเกี่ยวกับการเขียนสะกดที่ได้รับการจากการเรียนรู้ด้วยผู้วิจัยซึ่งได้ดำเนินการทดลองในครั้งนี้ ซึ่งเป็นผลการทดสอบการเขียนสะกดคำที่ได้หลังการทำแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำทั้ง 4 แบบฝึกทักษะย่อย วัดได้จากการทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

จากแนวคิดข้างต้นจึงกำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการศึกษา

วิธีการวิจัยหรือระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีรายละเอียดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยดำเนินการวิจัยด้วยแบบแผนการวิจัยการทดลองลักษณะมีกลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนและหลังการวิจัย (One group pretest-posttest design)

T ₁	X	T ₂
----------------	---	----------------

ภาพที่ 1 แบบแผนการวิจัย

ที่มา: มาเรียม นิลพันธุ์ (2558)

T₁ หมายถึง การทดสอบก่อนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

X หมายถึง การทดลองการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

T₂ หมายถึง การทดสอบหลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชินีบูรณะ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 12 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 466 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนราชินีบูรณะ จำนวน 42 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มของประชากร

ตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น แบบฝึกทักษะ

ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำ

ระยะเวลาในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2566 ดำเนินการทดสอบก่อนการทดลอง 1 คาบ ดำเนินการทดลองจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำ เป็นเวลา 5 คาบ โดยดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะ จากนั้นทดสอบหลังการทดลอง 1 คาบ รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 7 คาบ

เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบฝึกทักษะเรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แบบฝึกทักษะย่อยคือ

- 1) คำควบกล้ำไม่ตรงมาตรา
- 2) คำควบกล้ำ

3) คำที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาต

4) การประยุกต์การเขียนสะกดคำ

โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง จำนวน 4 แผน ซึ่งมีกระบวนการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือด้วยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความตรงตามเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน แล้วนำมาปรับปรุง

จากนั้นนำแบบฝึกทักษะประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 โรงเรียนราชินีบูรณะดำเนินการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ ชั้นการทดสอบ 1:1 ชั้นการทดสอบกลุ่มเล็ก และชั้นการทดสอบภาคสนาม E_1/E_2 เท่ากับ 80.75/80.25 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำ มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ 4 ตัวเลือก ผู้วิจัยกำหนดโครงสร้างของแบบทดสอบลักษณะการวัดความจำและความรู้ความเข้าใจ จำนวน 10 ข้อ การนำไปใช้ จำนวน 20 ข้อ การวิเคราะห์ จำนวน 10 ข้อ มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพด้วยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความตรงตามเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67–1.00 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.27-0.74 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.64 และค่าความเชื่อมั่น (KR_{20}) เท่ากับ 0.87

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที่ (t-test dependent และ one sample t-test)

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ

การทดลอง	n	M	S	\bar{d}	$S_{\bar{d}}$	t
ก่อนการทดลอง	42	15.38	2.27	18.24	0.35	52.78*
หลังการทดลอง	42	36.62	2.40			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำก่อนการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเท่ากับ 15.38 คะแนน และหลังการเรียนเท่ากับ 36.62 คะแนน เมื่อ

เปรียบเทียบกับสถิติทดสอบที่พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือร้อยละ 80 ปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ด้วยสถิติทดสอบที่

(คะแนนเต็ม 40 คะแนน ร้อยละ 80 เท่ากับ 32 คะแนน)

การทดลอง	n	M	S	t
หลังการทดลอง	42	33.62	3.80	4.30*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 แสดงว่า ภายหลังจากการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำ เท่ากับ 36.62 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 ด้วยสถิติทดสอบที่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

(n=42 คน)

ประเด็นความก้าวหน้า	ก่อน	หลัง	E.I.
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	646	1,418	0.74

จากตารางที่ 3 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเท่ากับ 0.74 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 74

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเท่ากับ 0.74 มีความก้าวหน้าในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 74

การอภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 ที่กำหนดไว้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของพระมหาโยธิน ไกรสร (2565, หน้า 15) กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์ และพรรณราย เทียมทัน (2562, หน้า 33) จาง หลิงหลิง (2559, หน้า 467) ศศิภิญญา กัลป์ทอง (2565, หน้า 425) และทวินันท์ พันอุสาห์, ญัฐพล หงษ์ทอง และยุทธชัย สารจันทร์ (2566, หน้า 26) ที่พบว่า ภายหลังจากการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทั้งนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดของพัชรา พราหมณี (2549, หน้า 51) สุนทร สินธพานนท์ (2551 อ้างถึงใน ศศิภิญญา กัลป์ทอง, 2565, หน้า 435) และชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2561, หน้า 471) ที่กล่าวว่าแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนหรือเนื้อหาที่กำลังศึกษา โดยฝึกทักษะการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน แบบฝึกทักษะจึงตอบสนองความต้องการและความหลากหลายของผู้เรียนได้ดี ผู้เรียนสามารถใช้เวลานอกชั้นเรียนเพื่อฝึกทักษะและเพิ่มเติมความรู้โดยเฉพาะทางภาษา ทำให้ผู้เรียนเกิดความแม่นยำในเรื่องที่ฝึกหัด นอกจากนี้ยังเป็นการเสริมสร้างคุณลักษณะของผู้เรียนให้คิดเป็น มีความรับผิดชอบ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้านทักษะทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อให้เกิดความภูมิใจต่อตนเอง

2. การเปรียบเทียบประสิทธิผลของตัวแปรต้นด้วยการเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 2 ที่กำหนดไว้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของนิตยาพร ใจเที่ยง และวรางคณา เทศนา (2564, หน้า 78) และเจษฎา บุญมาโฮม และกษมา เชื้อเพชร (2566, หน้า 1) และศศิภิญญา กัลป์ทอง (2565, หน้า 425) ที่พบว่า ภายหลังจากการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำ ตลอดจนทักษะทางภาษาสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดของสาลี รักสุทธี (2553, หน้า 31) ที่นำเสนอว่าแบบฝึกทักษะมีข้อดีในการตอบสนองการเรียนรู้ส่วนบุคคล ทั้งได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้วอย่างเป็นระบบ ได้เพิ่มทักษะความชำนาญด้านการเรียนรู้แก่ผู้เรียน อีกทั้งแบบฝึกทักษะยังเร้าและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อีกทั้งกระบวนการพัฒนาแบบฝึกทักษะในครั้งนี้ยังเป็นไปตามแนวคิดของ Seele & Glasgow (1990, p. 3) ที่ได้วิจัยรูปแบบการพัฒนาแบบฝึกทักษะที่มีคุณภาพว่าต้องมีการวิเคราะห์เนื้อหาและลักษณะผู้เรียน โดยแบบฝึกทักษะเหมาะสมกับวิชาที่ต้องการพัฒนาการเรียนรู้ด้านทักษะ นอกจากนี้ แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ ดำเนินการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะตามเกณฑ์ E_1/E_2 ตามเกณฑ์ 80/80 แบบฝึกทักษะจึงมีประสิทธิภาพสามารถพัฒนานักเรียนกลุ่มตัวอย่างให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. การเปรียบเทียบประสิทธิภาพของตัวแปรต้นด้วยการเปรียบเทียบความก้าวหน้าในการเรียนรู้ คำดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำเท่ากับ 0.74 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 74 สอดคล้องกับผลการวิจัยของมยุรี ดงแสง (2558, หน้า 101) นรเศรษฐ์ สุวรรณอำไพ (2559, หน้า 61) นิตยาพรใจเที่ยง และวรางคณา เทศนา (2564, หน้า 78) และงานวิจัยของ ช่อเพชร ศิริภักดิ์, ภูษิต บุญทองเถิง, และประสพสุข ฤทธิเดช (2565, หน้า 67) ที่พบว่าคำดัชนีประสิทธิผลแบบฝึกทักษะประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีเท่ากับ 0.70 ขึ้นไป ผู้วิจัยอภิปรายผลสนับสนุนเพิ่มเติมได้ว่าการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมืออย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ของผู้เรียน สามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นและมีความสุขในการเรียน ประกอบกับธรรมชาติของวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ แนวคิดนี้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักเรียนที่ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ขณะเรียนนักเรียนศึกษาบทเรียนอย่างตั้งใจ มีบรรยากาศการเรียนรู้อันสนุกสนานและเอื้อต่อการเรียนรู้ ซึ่งถือเป็นผลดีที่เปิดโอกาสให้ผู้ได้มีส่วนร่วมการปฏิบัติกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. แบบฝึกทักษะมีขอบเขตเนื้อหาที่นักเรียนเคยเรียนรู้มาแล้วในระดับประถมศึกษา นักเรียนจึงรับรู้ด้วยตนเองเข้าใจแล้ว จึงให้ความสนใจค่อนข้างน้อยในช่วงแรก แต่เมื่อฝึกปฏิบัติจึงพบว่าตนเองยังไม่เข้าใจเนื้อหาจึงให้ความสนใจในช่วงหลัง ดังนั้น ครูจึงต้องจัดกิจกรรมสร้างความตระหนักในเนื้อหาเพื่อให้นักเรียนสนใจตั้งแต่แรก
2. แบบฝึกทักษะที่ 4 การประยุกต์การเขียนสะกดคำ เป็นแบบฝึกที่นักเรียนใช้เวลาเรียนรู้และฝึกปฏิบัติมากที่สุดเพราะเป็นการระคนและบูรณาการความรู้ ดังนั้น ครูอาจต้องเพิ่มเวลาในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เพียงพอต่อการฝึกปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า แบบฝึกทักษะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การเขียนสะกดคำได้ ดังนั้น จึงควรนำแบบฝึกทักษะไปใช้ร่วมกับเทคนิค/รูปแบบการเรียนรู้ประเภทอื่น ๆ เช่น แผนผังความคิด เทคนิค 9 คำถาม การจัดการเรียนรู้แบบสมองเป็นฐาน เป็นต้น
2. ผู้วิจัยคิดเห็นว่าควรสร้างชุดการเรียนรู้ที่ใช้แบบฝึกทักษะเป็นนวัตกรรมหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

- กอบกัญญา วิเศษรัมย์ และพรพรรณราย เทียมทัน. (2562). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 9(1), 33-44.
- จันทร์ชัย อธิเกียรติ. (2562). *การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จาง หยิงหยิง (Zhang YingYing). (2559). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยสำหรับ นักศึกษาจีนชั้นปีที่ 3. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 9(2), 466-478.
- เจษฎา บุญมาโฮม และกษมา เชื้อเพชร. (2566). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการอ่านจับใจความสำคัญจากนิทานพื้นบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ. *วารสารปรัชญาประชาคม*, 1(2), 1-13.
- ช่อเพชร ศิริภักดิ์, ภูษิต บุญทองเถิง และประสพสุข ฤทธิเดช. (2565). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความสำคัญโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R ประกอบแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโคกกลมผดุงวิทย. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 16(2), 67-79.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2561). *80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: พับาลานซีดีไชด์ แอนปรีนติ้ง.
- นรเศรษฐ์ สุวรรณอำไพ. (2559). *การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- นิตติญาพร ใจเที่ยง และวรางคณา เทศนา. (2564). การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ. *วารสารวิชาการสถาบันพัฒนาศักยภาพกำลังคนเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก*, 1(2), 77-78.
- ทวินันท์ พันอุส่าห์, ณัฐพล หงษ์ทอง และยุทธชัย สารจันทร์. (2566). การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความร่วมกับบทเรียนผ่าน Web

- Application genially. *วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และนวัตกรรม มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์*, 2(1), 26-35.
- พระมหาโยธิน ไกรสร. (2565). การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 5(6), 15-24.
- พัชรา พราหมณี. (2549). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความสำคัญกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- มยุรี ดงแสง. (2558). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือเทคนิค NHT. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2558). *วิธีวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 8). นครปฐม: ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรรณิ โสมประยูร. (2542). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วัลยา อำหนองโพธิ์ และอุบลวรรณ ส่งเสริม. (2559). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำเรื่อง มาตราตัวสะกดโดยใช้แผนผังความคิดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 8(1) 283-298.
- วัฒนา บุรกลีกร. (2551). *การเขียนสะกดคำ*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ศศิภัฏญา กัลป์ทอง. (2565). ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่มีต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 6(2), 426-439.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2565). *ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน*. สืบค้นเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2565, จาก <https://ops.moe.go.th/>.
- สำลี รักสุทธี. (2553). *คู่มือการจัดทำสื่อ นวัตกรรมและแผนประกอบสื่อ นวัตกรรม*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- Seele, B. & Glasgow, Z. (1990). *Exercises in instructional design*. Calumet, Ohio: Merrill Publishing Company.